

venire conspexisset, quum nullum adhuc hujus fructum
 percipisset, tandem expectat ultro post penitentiam labores,
 quem videbat ita vultu dejecto esse, nihilque praeter
 penitentiam spectare, ejus commovetur misericordia, atque
 occurrens colum ejus amplectitur, osculisque eundem
 fatigat. At quid filius? Quis eas, quae tum distinebant
 perturbaciones exumerent? Pudor, tristitia, metus,
 timor, animi vultusque demissio, spes ni eo una, quod vole-
 bat fluctuans, reputatio prioris suae conditionis, exili
 memoria, futurorum quoque consideratio. Atque adeo
 ait. Pater, peccavi in coelum, ac coram te. Neque
ignarus sum amplius, qui filius tuus dicar. Atque ista
 verbis confessio facta, quae mentem tandem fingebat, statim
 ei habitum priorem induit, annuloque in manu rem obsequat,
 calceisque pedes, quo minus calcaneum morderet an-
 xio, committit. Tum deinde vitulum saginatum mactat,
 multoque cum splendore ~~habet~~ ac sumtu laetatur pater cum
 filio velut e mortuis resuscitato, atque post rigeantem illam
 iacturam de novo invento. Vides, quem admodum omnibus
 signatibus accuratius atque manifestius haec parabola
 ostendat a bono creatore bonaque creatione produsse, naturamque
 esse, et perditum istum filium, et sortem: qui quidem erit
 et tempore natiuitatis virtutisque laude superior, quique
 et in disciplina domus paternae persisterat, priorumque glo-
 riam atque rem, simul cum primogenitura dignitate confer-
 retur? Neque majorem natam ex alio, ex alio autem atque
 adversario senine atque nascenti iusto minorem sicuti, sed
 ejusdem dignis, et naturae, et ~~in~~ disciplina fuisse describit.
 Et confirmare oportet, si quis ^{isto in haec} parabola filios humanam naturam
 indicare